

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Junkova Lydie\Porucik a internet.pdb>

PDB Name: L:Junková-Poručík a internet

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Lydie Junková-Poručík a internet

Poručík a internet

"Člověk se má neustále zdokonalovat!" pronesl poručík Kos s vážnou tváří. "Aby mohl bojovat s problémy společnosti."

"Snad nemíníš vstoupit do politiky?" nastražil uši kapitán.

"Tak otrlý nejsem!" ohradil se rozhořčeně poručík. "Jen chci jít s duchem doby - žádné krok vpřed, dva kroky vzad."

"Ty ses dal na Lenina? Myslel jsem, že se zajímáš o zločinnost!"

"Také že ano: studuju to na internetu. Už například vím, jak se napakovat prostřednictvím úvěrové karty."

"Copak ty nějakou máš?"

"A kde bych ji vzal? Jde přece o metodu: zjistíte si něčí číslo kreditky a už to jede. U nás by to šlo snadno: osobní data jsou k mání jak na talíři."

"Až na to, že někde -" kapitán výmluvně pohlédl ke stropu, "mají strach z rozšíření internetu: na něm se nedá s lidmi manipulovat."

"Ale jak dlouho?" opáčil pateticky poručík. "Proto chci být připraven. Vezměte si třeba, jak Scotland Yard honí zločince! Potkáš na ulici někoho podezřelého a šup, hned pošleš policii e-mail ! Nebo v Americe: zrovna

včera jsem se dočetl, jak nějaká neznámá firma vybrala přes internet z kreditních karet tisíce dolarů . To

je případ!"

"Já mám pro tebe také jeden ! Akorát že není z internetu, ale z Vršovic. Někomu ukradli vzácné obrázky."

Okradený nemohl podat žádné kloudné informace. "Vůbec to nechápu!" bědoval. "Vždyť o těch starožitnostech nikdo nevěděl! Já žiju sám. S nikým se nestýkám. Toho dne jsem byl jako normálně v práci! A nikdo tu nebyl!"

Ten, kdo vnikl dovnitř, musel být profesionál: zručně otevřel zámek, po něm i poněkud obstarožní trezor, nikde nezanechal nejmenší stopy. Známé firmy měly alibi, nebo méně perfektní metodu.

"Starý Mrnka byl takhle šikovný, jenomže ten už umřel," vrtěl hlavou kapitán. "A že by nějaký nováček?"

Málem než skončil větu, vynořily se dva další případy: stejný postup, jen předmět lupu se lišil: jednou to byly cenné mince, podruhé starožitné svícný a porcelánové figurky.

"Nechápu, kde vyčenichal ty lidi! Nejsou to žádní renomovaní sběratelé, jen takoví obyčejní fandové na staré věci," hlásil poručík. "Taky neměli ty starožitnosti nijak zajištěné: jeden je měl v prádelníku a druhý v komoře."

"Nemají sami někoho v podezření?"

"Ten první tvrdil, že má jen starou tetu na venkově, od ní ty mince také dostal. Ona nemá děti, tak komu že by je dala. A ten druhý se na mě osopil, že není žádný policajt, aby kdekoho podezříval. A že stejně nemá koho. Probrali jsme jeho známé a příbuzné, ale postupně jsem je musel vyřadit. Podrobnosti jsem dal do zprávy."

"Tady máš adresu na jednoho překupníka," řekl kapitán. "Něco mi dluží. Stačí, když ode mne vyřídíš pozdrav."

Uvedený muž se chvíli ošíval. "Ty věci nejsou kradené, tak oč jde? Obyčejně pocházejí z venkova - Lidi mívají na půdách celé poklady!" zajiskřilo mu v oku.

"Kdo vám je nosí?"

"Jeden chlápek, ani nevím, jak se -"

"Jméno!"

"No - nějaký Václav Macour. Ale adresu na něj nevím!""

"Jak vypadá?"

"Takový nenápadný - hubený, prosedivělý, pořád chodí v hnědý bundě. "

"Máte seznam všech lidí, co vám ty věci nosí?"

Překupník zavrtěl hlavou, brýle mu sjely na špičku nosu.

"Ukažte mi ho!" křikl přísně poručík.

Na monitoru počítače se objevilo jedenáct jmen

"Vytiskněte mi to."

"Ale čtyři z nich už sem nechodí - jo - a tenhle-" překupník ukázal prstem, "ten před měsícem umřel."

"Býváte často mimo byt?" zeptal se poručík.

"Poměrně zřídka- akorát v pátek chodím hrát šachy."

"Pravidelně?"

"Ano, od dvou do šesti. Pak se stavím na pivo a jdu domů."

"Nezpozoroval jste, že by se vám tu něco ztratilo?"

"Ztratilo? No - jednou se mi zdálo, že z lednice zmizelo kus salámu A možná ještě něco - Jenže já jídlu nevěnuju takovou pozornost."

"Technik nic nenašel," hlásil druhý den poručík. "Kromě kočičích chlupů kolem počítače. Jenomže - ten chlápek nemá kočku!"

"Třeba mu tam leze od sousedů," mínil kapitán.

"Oni také žádnou nemají. Ale zato jsem se dověděl, že v ulici bydlí nějaká stará paní, co pěstuje kočky a - "

"Když se nudí, vykrádá v okolí byty."

Vyhlíželo to nesmyslně: lupič s kočkou?

"Měli bychom se podívat na ty další sběratele z počítače," mínil poručík. "Mohli by rovněž přijít na řadu."

Naštěstí dva z nich sbírali starožitný nábytek a jeden měl spadeno na koňské chomouty, takže reálně zbývali pouze tři. Poručík Kos se vydal na průzkum terénu. Asi půl hodiny se potuloval poblíž domu, v němž bydlel jeden z ohrožených. V okolí se nic nedělo; podíval se do notesu na další adresu. Zpoza rohu se zjevil muž s ruksakem, za ním se courala zrzavá kočka. "To je krásná kočička", řekl poručík. "To není kočka, ale kocour!" odtušil muž dotčeně. "Je to můj nejlepší kamarád. Vůbec se ode mne nehne."

Poručík Kos pohladil kocoura, který se nedůvěřivě naježil; v dlani mu zůstalo pár chlupů.

Identifikace byla poměrně snadná.

"Ve vykradených bytech se našly kočičí chlupy," vysvětlil kapitán zadrženému muži poté, co mu sdělil obvinění. "Existuje na to zvláštní metoda - zjišťuje se v ní dědičná substance, velmi zjednodušeně řečeno."

"Jestli mě zavřete, co bude s kocourem?" zeptal se zdrceně muž. "Je na mně závislý. Potřebovali jsme peníze, když jsem přišel o práci. Já jsem předtím dělal v zámečnické opravně a ona zkrachovala. Tak jsem vlezl do toho bytu pro něco k snědku. Ale pak mě napadlo, že si pustím počítač..."

"Tak vidíte!" řekl poručík, když muže odvedli. "Už to není daleko k internetu."